

Ένα περιστατικό από τη φιλευσπλαχνία του παπαΓιάννη Ματωνάκη (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτούσια](#)

A) Ο ΦΤΩΧΟΣ ΞΕΝΟΜΕΡΙΤΗΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ βρέχει καταρρακτωδώς και το κρύο είναι τσουχτερό. Φυσά δυνατός βοριάς που παγώνει τα πάντα και κάθε τόσο αστραπές “σχίζουν” τον ουρανό ακολουθούμενες από δυνατές βροντές. Ο παπά Γιάννης και η οικογένειά του έχουν μόλις καθίσει στο τραπέζι, για να απολαύσουν το ζεστό τους δείπνο. Εκείνη τη στιγμή ακούγεται χτύπημα στην πόρτα.

«Ποιος Χριστιανός είναι έξω με τέτοιο χαλασμό Κυρίου; Κάτι σοβαρό θα συμβαίνει...» αναρωτιέται καθώς πηγαίνει ν’ ανοίξει.

Ανοίγει την πόρτα και βλέπει μπροστά του έναν άγνωστο, τυλιγμένο σ’ ένα άθλιο πανωφόρι, προσπαθώντας όπως- όπως να προστατευτεί από τον παγωμένο αέρα και τη δυνατή βροχή.

«Συγγνώμη που χτυπώ την πόρτα σας τέτοια ώρα...» αρχίζει να ψελλίζει ο ταλαίπωρος άνθρωπος.

«Έλα μέσα, Χριστιανέ, να φύγεις από το κρύο. Έλα, κάθισε μαζί μας να φάμε» τον παροτρύνει ο γέροντας πριν καν τον ρωτήσει ποιος είναι και τι του συμβαίνει.

«Σας παρακαλώ να με αφήσετε μόνο λίγα λεπτά κοντά στο τζάκι, να στεγνώσουν λίγο τα ρούχα μου και να ζεσταθώ πριν πάρω ξανά το δρόμο. Έχω έρθει από τη βόρεια Ελλάδα στα μέρη σας, για να δουλέψω. Σήμερα έφυγα από το ορεινό χωριό, όπου δούλευα ως τώρα. Αφού δεν είχε πια δουλειά εκεί, είπα να κατέβω στα πιο πεδινά μήπως βρω κανένα μεροκάματο, για να ζήσω. Μ’ έπιασε όμως η καταιγίδα....»

Λόγω των δύσκολων συγκυριών, δεν ήταν σπάνιο φαινόμενο να έρχονται, ιδιαίτερα κατά τη χειμερινή περίοδο, εργάτες από άλλες περιοχές της Κρήτης και της Ελλάδας, αναζητώντας δουλειά σε κάποιο «τσιφλίκι». Οι περισσότεροι έβρισκαν ασχολία στο μάζεμα και την επεξεργασία του ελαιόκαρπου ή ακόμα και στη φροντίδα κοπαδιών αιγοπροβάτων και γενικότερα, σε όποια ασχολία υπήρχε ανάγκη εκείνη την εποχή του έτους.

Ο πονόψυχος ιερέας δεν είχε ανάγκη περαιτέρω εξηγήσεων.

«Έλα, αδερφέ μου, να καθίσεις μαζί μας στο τραπέζι και βλέπουμε μετά» τον διέκοψε ο παπά Γιάννης τραβώντας τον μέσα στο δωμάτιο, για να ξεφύγει από την παγωμένη πνοή του Βοριά που λυσομανούσε.

Εν τω μεταξύ η παπαδιά έχει βάλει σερβίτσιο για τον ξένο και του έχει φέρει στεγνά ρούχα ν' αλλάξει. Αφού έφαγε και συνήλθε κάπως ο άνθρωπος σηκώνεται να φύγει.

«Δεν ξέρω πώς να σας ξεπληρώσω το καλό που μου κάνατε» είπε κι σκύβει να τους φιλήσει τα χέρια. «Αν έμενα λίγο ακόμη έξω, δεν θα μπορούσα να αντέξω και θα πέθαινα».

«Μην μας ευχαριστείς! Εμείς κάναμε μόνο αυτό που έπρεπε. Να ευγνωμονείς το Θεό που σου έδειξε καταφύγιο μες στη θύελλα» του απάντησε ο

γέροντας. «Τώρα, άκου, τι θα σου προτείνω. Δεν θα φύγεις τώρα, αφού δεν έχεις πού να πας και πού να μείνεις. Θα σου στρώσουμε εδώ δίπλα στο τζάκι, στα ζεστά, να περάσεις την υπόλοιπη νύχτα. Το πρωί, που θα έχει κοπάσει κι η καταιγίδα, θα σε στείλω σε δυο - τρεις κτηματίες γνωστούς μου που νομίζω ότι χρειάζονται εργάτες».

Πράγματι έτσι και γίνεται. Ο άνθρωπος βρίσκει δουλειά εκεί που τον έστειλε ο παπάς και είναι τόσο ευγνώμων που προσεύχεται κάθε μέρα ευχαριστώντας το Θεό και ευχόμενος για το καλό και την προκοπή του παπά και της οικογένειάς του, που τον έσωσαν εκείνη την τρομερή νύχτα.

«Δόξα τω Θεώ που βρέθηκε δουλειά για το δυστυχισμένο πλάσμα, που χτύπησε την πόρτα μας μες στην θύελλα χθες βράδυ» έλεγε η παπαδιά στον αγαθό ιερέα την επόμενη μέρα. «Δοξασμένο το όνομα του Μεγαλοδύναμου που βοηθά να γλιτώσουν οι άνθρωποι από τους κινδύνους και τις κακουχίες».

«Δεν ήταν άνθρωπος που χτύπησε την πόρτα μας» εξηγεί ο παπά Γιάννης στην πρεσβυτέρα του, μετά από σύντομη περισυλλογή. «Ήταν ο ίδιος ο Χριστός. Μας δοκιμάζει παίρνοντας τη μορφή ζητιάνου, φτωχού, κατατρεγμένου. Αν είμαστε αληθινά πιστοί, ανοίγουμε την καρδιά μας και την αγκαλιά μας και τον περιθάλλουμε. Να ξέρεις αυτό θα γίνεται συχνά. Δεν πρέπει να περνά κανείς από το σπίτι μας και να φεύγει νηστικός. Ελεώντας τον συνάνθρωπο, ελεούμε το Χριστό».

Όπως γινόταν στα πρώτα Χριστιανικά χρόνια, στις «αγάπες» των πρώτων αγνών Χριστιανών, επιθυμία του σφοδρή είναι να μοιραστεί το φαγητό που διαθέτει με όσους στερούνται τον «επιούσιο». Στο σπίτι του αρχίζουν να συχνάζουν σε καθημερινή βάση οι λιγότερο ευνοημένοι της ζωής για να φάνε ένα πιάτο ζεστό φαγητό - από το υστέρημα του ιερέα της προσφοράς.

Κι αν κάποιος είναι από άλλο τόπο ή απλά περαστικοί, ρωτούν «Ποιο είναι το σπίτι του παπά Γιάννη;» Γιατί έχουν μάθει πια οι πάντες πως, αν χτυπήσουν την πόρτα του, θα βρουν ένα ζεστό πιάτο φαγητό, έστω και λιτό, για να πάρουν δυνάμεις να συνεχίσουν τη βιοπάλη.